

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/127/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116211324
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8116211324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: S., právne zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA VALO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Konštantínova 3, Prešov proti žalovanému: C., právne zastúpený Advokát Pirč, s.r.o., so sídlom kpt. Nálepku 17, Košice, o určenie neplatnosti zrušenia dohody o urovaní, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 9C/189/2016 - 75 zo dňa 28.6.2018 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konanie voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 26.5.2016 domáhal určenia, že súd určí, že právny vzťah z dohody o urovaní zo dňa 24.6.2013 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou trvá, a to po úprave zmeny petitu na základe podania doručeného súdu prvej inštancie dňa 5.10.2016. Uvedeného sa žalobca domáhal na základe skutočnosti, že medzi stranami sporu bola dňa 24.6.2013 uzavretá Dohoda o urovaní v nasledujúcom znení: Podľa článku I. úvodné ustanovenia odsek 2: „Účastníci touto dohodou definitívne a neodvolateľne vysporiadavajú všetky záväzky dlžníka voči veriteľovi, ktoré vznikli z titulu povinnosti dlžníka zaplatiť veriteľovi sumu vo výške 46.471,48 eura s príslušenstvom v zmysle právoplatného a vykonateľného rozsudku 16C/299/2007 vydaného Okresným súdom v Prešove zo dňa 4.6.2012 v znení rozsudku 10Co/97/2012 vydaného Krajským súdom v Prešove zo dňa 28.2.2013.“ Podľa článku I. úvodné ustanovenia odsek 3: „Touto dohodou sa definitívne vysporiadava prisúdený nárok veriteľa voči dlžníkovi pri úprave splatnosti prisúdenej pohľadávky podľa článku I. odsek 2 dohody.“ Podľa článku II. odsek 2: „Prisúdený úrok z omeškania vo výške 11 % p.a. počnúc od 30.4.2004 do 15.4.2013 vo výške 45.797,- eur veriteľ povoľuje dlžníkovi zaplatiť v mesačných splátkach po 1.000,- eur počnúc od 1.5.2013 so splatnosťou do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca až do úplného vyrovnania.“

2. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol cit.:

„I. Určuje, že právo žalobcu na úroky z omeškania tak ako vyplýva z Dohody o urovaní uzavretej so žalovaným dňa 24.6.2013 je dané.“

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov“.

3. Právne súd vec posúdil podľa ust. § 137 písm. c) CSP, § 586 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 586 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že prapodstatou sporu v prejednávanej veci je rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 16C/299/2007 - 254 zo dňa 4.6.2012, ktorého výrok v znení „žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 46.471,48 eura s 11 % úrokom z omeškania od 30.4.2004 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku“, nadobudol právoplatnosť dňa 5.4.2013. Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 7Co/344/2014 - 462 zo dňa 31.3.2015 zmenil uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 26.9.2014 č. k. 16C/299/2007 - 435 tak, že návrh na opravu rozsudku zamietol. Krajský súd uviedol po citácií ust. § 164 OSP, že: „Rozsudok zo dňa 4.6.2012 žiadne také chyby v písaní a počítaní ani iné zrejme nesprávnosti neobsahuje. Týmto rozhodnutím sa žalobcovi priznal úrok z omeškania spôsobom, ako to požadoval samotný žalobca. Keďže dôvod na vykonanie opravy rozsudku daný nebol, odvolací súd uznesenie zmenil a návrh žalobcu na vykonanie opravy rozsudku zamietol.“ Následne bola medzi stranami sporu dňa 24.6.2013 uzavretá Dohoda o urovaní v znení tak, ako je citovaná v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Následne listom zo dňa 23.5.2016 doručeným žalobcovi dňa 25.5.2016 s názvom „dovolenie sa neplatnosti právneho úkonu v zmysle ust. § 586 ods. 2 veta druhá v spojení s ust. § 49a OZ“, žalovaný od vyššie uvedenej dohody o urovaní odstúpil s odôvodnením, že ľst'ou právneho zástupcu žalobcu bolo v článku II. bod 2 dohody o urovaní vpísané pri úroku z omeškania „p.a.“, čo je v hrubom rozpore s právoplatnými a vykonateľnými rozsudkami. V tomto smere sa tak žalobca nemohol stať dobromyseľným, nakoľko výroky rozsudkov boli jednoznačné. Navyše výška úroku z omeškania nemohla byť a ani nebola sporná, nakoľko jej výšku určil súd. Následne listom zo dňa 26.5.2016 žalobca žalovanému oznámil, že dovolanie sa neplatnosti dohody o urovaní neakceptuje. Poukázal zároveň na nasledovný spor, ktorý bol opätovne vedený pred Okresným súdom Prešov, ktorý rozhodol rozsudkom č.k. 8Cb/71/2014 - 82 zo dňa 26.4.2016 tak, že žalobu žalovaného voči žalobcovi v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. V danej veci sa jednalo o skutočnosť, že sa strana v tomto konaní žalovaného mala na úkor žalobcu obohatiť. V predmetnom rozhodnutí Okresný súd Prešov uviedol, že dohodou o urovaní v zmysle ust. § 585 Občianskeho zákonníka si účastníci záväzkového vzťahu odstránili spornosť, resp. pochybnosť vzájomných práv a povinností s tým, že ich rušia a nahradzujú novými. To znamená, že doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený záväzkom novým, ktorý vyplýva z urovnania. Dohoda o urovaní je samostatným záväzovacím dôvodom, teda právnym dôvodom vzniku záväzku. Po uzavretí dohody o urovaní sa už veriteľ nemôže domáhať plnenia z pôvodného záväzku, ale len plnenia z nového záväzku z dohody o urovaní. Urovaním môžu byť medzi účastníkmi upravené akékoľvek sporné práva, ktorými môžu disponovať. Doterajší záväzok, ktorý zanikol je tak nahradený novodojednaným, ktorý je obsiahnutý v dohode o urovaní. Dohoda o urovaní je potom samostatným záväzovacím dôvodom. Omyl jednej, prípadne oboch strán pri uzatváraní dohody o urovaní týkajúci sa rozsahu, v akom má byť doterajší záväzok nahradený iným, nemá vplyv na platnosť dohody. Odsek 2 predmetného ustanovenia sa tak týka prípadov, kde strany pri urovaní vychádzali z domnelého práva jednej strany, hoci toto právo v čase dojednania neexistovalo. Zároveň v tomto konaní Okresný súd Prešov poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo/13/2009 zo dňa 30.6.2011. V danom spore Okresný súd v Prešove uzavrel, že riešil platnosť dohody o urovaní uzavretej medzi účastníkmi a došiel k záveru, že táto dohoda je platná, boli splnené podstatné náležitosti pre jej uzavretie, pretože predmetom urovnania podľa ust. § 585 Občianskeho zákonníka sú sporné záväzky. Predmetný rozsudok Okresného súdu Prešov bol následne Krajským súdom v Prešove potvrdený, a to rozsudkom č.k. 6Cob/57/2016 - 136 zo dňa 15.11.2017. V tomto konaní Krajský súd v Prešove uviedol, že z vyššie uvedených skutočností nevyplýva žalobcom tvrdený rozpor predmetnej dohody s legitímnymi rozsudkami súdov. Je nepochybné a vyplýva to aj z článku II. bodu 2 dohody o urovaní, že touto dohodou si strany sporu upresnili sporný výpočet úroku z omeškania, keď v tejto dohode je jednoznačne výška úroku z omeškania „11 % p.a.“, ktorá v rozsudku, z ktorého vzniknuté práva a povinnosti strán sporu sa vysporiadali, bola stanovená len vo výške 11 %, avšak nebolo tam uvedené „p.a.“, t.j. ročne. Rovnako tak súd prvej inštancie ani odvolací súd nezistili akýkoľvek dôvod neplatnosti takto uzavretej dohody o urovaní, keď táto svojím obsahom neodporuje účelu zákona, ani ho neobchádza, preto vzhľadom na vyššie uvedenú konštatovanú platnosť dohody o urovaní je akákoľvek argumentácia žalobcu v podanom odvolaní týkajúca sa toho, že žalobcovi patril úrok z omeškania vo výške 11 % za celé obdobie, nie teda ročne, bezpredmetná, nakoľko práve touto platnou dohodou o urovaní si strany sporu vyriešili okrem iného aj spornosť otázky priznaného úroku z omeškania.

5. Právne súd vec posúdil tak, že sa jedná o určovací žalobu a súd sa musel zaoberať najprv otázkou naliehavého právneho záujmu. Aj v prípade, keď možno žalovať o splnenie povinnosti, môže byť naliehavý právny záujem na určení daný vtedy, ak sa tým vytvorí pevný právny základ pre právne vzťahy medzi účastníkmi a predíde sa tak prípadným ďalším žalobám o plnenie alebo ak žaloba o splnenie povinností nerieši, alebo nemôže riešiť celý obsah, alebo dosah sporného právneho vzťahu alebo práva. V prejednávanej veci mal súd za to, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný. Okresný súd, ako aj Krajský súd v Prešove sa dohodou o urovaní síce zaoberali a vyhodnotili ju ako platný právny úkon, ako však Krajský súd v Prešove výslovne uviedol, nezaoberal sa odstúpením od tejto dohody, keďže išlo o „novotu“ v odvolacom konaní neuplatniteľnú. Vzhľadom na vyjadrenie žalovaného o tom, že nad zaplatenú sumu úrokov z omeškania ďalšiu pohľadávku v zmysle dohody neuznáva, a to napriek právoplatnosti rozsudku vo veci sp. zn. 8Cb/71/2014 má súd za to, že právoplatný výrok rozsudku v teraz prejednávanej veci odstráni stav právnej neistoty a bude viesť žalovaného aj vzhľadom na ušetrenie nákladov, ktoré by vznikli konaním o plnenie, k dobrovoľnému plneniu jeho záväzkov plynúcich z dohody o urovaní. K spôsobu výkladu výroku rozsudku žalovaným súd prvej inštancie konštatoval, že tento výklad žalovaného je špekulatívny. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20Cdo/1119/2004, v zmysle ktorej zásady, že záväzný je iba výrok právoplatného rozsudku totiž nemožno zamieňať s neprípustnosťou výkladu výroku v súvislosti, teda s pomocou jeho odôvodnenia. Zo súdom prvej inštancie citovanej časti odôvodnenia rozsudku vo výroku č. II, a to sp. zn. 16C/299/2007 vyplýva, že nejde o 11 % úrok z omeškania, ale o 11 % ročný úrok z omeškania. To, že nejde o jednorazový úrok vyplýva priamo z formulácie, od 30.4.2004 do zaplatenia, kde pri výklade žalovaného by išlo o formuláciu zbytočnú, ako aj z toho, že z § 3 ods. 1 NVSR č. 87/1995 Z.z. odkazuje na základnú úrokovú sadzbu Európskej centrálnej banky, ktorá sa stanovuje na ročnej báze. Čo sa týka právnej podstaty dohody o urovaní, súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ ide o samotnú dohodu o urovaní, konštantná judikatúra uvádza a dáva odpoveď aj na to, či jej predmetom môže byť judikovaná pohľadávka. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 3Cdo/4413/2007, 23Cdo/1786/2010, 23Cdo/1902/2009 a sp. zn. 23Cdo/2957/2010, z ktorých vyplýva, že práva a povinnosti deklarované súdnym rozhodnutím však môžu zaniknúť aj inak než s plnením zo strany povinného, napríklad v dôsledku odpustenia dlhu, privatívnej novácie, ale tiež v dôsledku dohody o urovaní uzatvorenej medzi účastníkmi sporu po tom, čo bol spor ukončený právoplatným súdnym rozhodnutím. Totiž aj pohľadávka, o ktorej bolo rozhodnuté právoplatným súdnym rozhodnutím, môže byť medzi stranami sporná. K platnosti dovolania sa neplatnosti dohody o urovaní súd prvej inštancie uviedol, že poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo/519/2006, v ktorom sa spomína aj ust. § 49a Občianskeho zákonníka, kde Najvyšší súd Českej republiky uviedol, že o omyl, ktorý možno ospravedlniť nepôjde vtedy, ak mala jednajúca (a omylu sa potom dovolávajúca) osoba možnosť sa takémuto omylu vyhnúť vlastnou opatnosťou pri oboznámení sa so skutočnosťou rozhodujúcou pre uskutočnenie právneho úkonu. Nie je totiž možné akceptovať, aby sa bolo možné účinne dovolávať neplatnosti pre omyl podľa ust. § 49a Občianskeho zákonníka za situácie, kedy by omylu sa dovolávajúca osoba zanedbala pre ňu vo veci objektívne existujúcu možnosť presvedčiť sa o pravom stave veci a bez príčiny sa vo svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými dojmami, náznakmi riešenia, resp. hypotézami o vlastnostiach predmetu zamýšľaného právneho úkonu. Rovnakého právneho názoru bol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, a to vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/192/2008. Aj v tomto rozhodnutí sa uvádza, že ust. § 49a Občianskeho zákonníka však nemožno vykladať tak, že na jeho základe je osoba, ktorá sa omylu dovoláva zbavená povinnosti si sama, podľa okolností konkrétneho prípadu, zabezpečiť objektívne informácie o okolnostiach, ktoré považuje táto osoba za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a bez príčiny sa o svojom úsudku nechala mylne ovplyvniť prípadnými náznakmi riešenia zamýšľaného právneho úkonu. Na základe predmetných záverov súdnej praxe považoval súd prvej inštancie dovolanie sa neplatnosti dohody o urovaní pre tvrdený omyl za právne irelevantné. V dohode o urovaní sú predmetné úroky z omeškania uvedené presne a podrobne, a teda prečítaním tejto dohody sa žalovaný nemohol dostať do žiadneho omylu ohľadne záväzku, ktorý má podľa nej plniť.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, a to tak, že žalobca bol v konaní úspešný, a preto má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, pričom ako odvolacie dôvody uviedol § 365 Civilného sporového poriadku, a to písm. d), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, písm. f), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov

k nesprávnym skutkovým zisteniam a písm. h), že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prvou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že v spornej veci žalobca nemá naliehavý právny záujem. Podľa názoru žalobcu neplatnosť odstúpenia bola už právoplatne vyriešená v konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 8Cb/71/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Cob/57/2016. Preto podľa názoru žalovaného už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov. Zároveň však uviedol, že dohodou o urovaní žalovanému nevznikla povinnosť plniť iné, teda viac alebo menej, než bol zaviazaný vykonateľnými rozhodnutiami súdov, pričom zdôraznil, že splatné a vykonateľné záväzky si žalovaný voči žalobcovi riadne a dobrovoľne splnil už v minulosti. Podľa názoru žalovaného žalobca, teda obhájiteľný a skutočný dôvod naliehavého právneho záujmu počas konania nepreukázal. Napriek tomu súd prvej inštancie odôvodnil existenciu naliehavého právneho záujmu vyššie uvedeným spôsobom, čím súd prvej inštancie konal za žalobcu v rozpore s vyššie uvedeným prejednacím princípom. Druhou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že súd prvej inštancie na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 7Co/344/2014 - 462 zo dňa 31.5.2015, ktorým bolo zmenené uznesenie Okresného súdu Prešov tak, že návrh na opravu rozsudku sa zamietal vôbec neprihliadal, čím zákonite dospel k nesprávnemu záveru o výklade tohto rozsudku žalovaným. Treťou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že nesúhlasí s tým, ako súd prvej inštancie konštatoval svoj záver, že je vôbec možné určenie možnosti uzavretia dohody o urovaní ohľadne práv už priznaných právoplatným rozsudkom súdu, a to pre záväznosť právoplatného rozsudku pre účastníkov konania a pre naplnenie princípu právnej istoty v materiálnom právnom štáte. Štvrtou odvolacou námietkou žalovaného bola skutočnosť, že súd prvej inštancie pri hodnotení ospravedlniteľnosti omylu žalovaného absolútne opomenul prihliadnúť na článok 1 tejto dohody o urovaní, z ktorého jednoznačne vyplýva naviazanie práv a povinností tvoriacich obsah tejto dohody, výlučne na právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 16C/299/2007, z ktorého jednoznačne vyplýva povinnosť pre žalovaného platiť úrok z omeškania iba jednorazovo. Osoba podpisujúca predmetnú dohodu o urovaní za žalovaného bola právnym laikom, čo vyšlo najavo v konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 8Cb/71/2014, na čo súd prvej inštancie neprihliadol. Taktiež neprihliadol na tú skutočnosť, že predmetný odsek 2 v článku 2 sa začína slovami „prisúdený úrok z omeškania vo výške“. Uvedený text je šikovne nahustený a ukrytý v spleti rozsiahleho textu dohody o urovaní a navyše je voľným pokračovaním vyššie citovaného článku 2 odseku 2 dohody, čo iba zväzňuje riziko omylu pre právneho laika. Žalovaný má za to, že omyl žalovaného bol oprávnený, čo však súd prvej inštancie nemal možnosť zistiť vzhľadom na vyššie uvedené pochybenia. Na základe vyššie uvedeného žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov celého konania. Prípadne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. K odvolaniu žalovaného zaujal písomné stanovisko žalobca, ktorý uviedol, že sa žiadnym spôsobom nemôže stotožniť s dôvodmi, ktoré žalovaný uvádza vo svojom odvolaní, a to, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je zrozumiteľný a riadne odôvodnený. Práve naopak, podľa žalobcu súd prvej inštancie podrobne zdôvodnil napadnutý rozsudok, keď pritom zároveň upozornil aj na konštantnú judikatúru. Žalobca navrhol, aby súd druhej inštancie rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

9. Žalobca a ani žalovaný odvoláciu repliku a dupliku nepodali.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje vo vzťahu k odvolacím námietkam. Zároveň poukazuje na ust. § 387 ods. 2 CSP.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a aj k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné.

13. K prvej odvolacej námietke, že vo veci neexistoval u žalobcu naliehavý právny záujem odvolací súd uvádza, že v danom prípade pohľadávka, o ktorej bolo rozhodnuté právoplatným súdnym rozhodnutím, je zjavne medzi stranami naďalej sporná. Z tohto dôvodu bolo potrebné vytvoriť pevný právny základ pre právne vzťahy medzi zmluvnými účastníkmi a týmto spôsobom predísť ďalším žalobám o plnenie, resp. o vydanie bezdôvodného obohatenia. Z postoja žalovaného je totiž zrejmé, že ani po vydaní rozhodnutia Okresného súdu Prešov č. k. 8Cb/71/2014 - 82 zo dňa 26.4.2016 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 6Cob/57/2016 - 136 zo dňa 15.11.2017, naďalej neuznáva žalovaný nárok žalobcu na úroky z omeškania ako úroky z omeškania určené ročne a nie jednorazovo. Tento svoj postoj žalovaný okrem iného vyjadril aj v samotnom podanom odvolaní kde uvádza, že dohodou o urovaní žalovanému nevznikla povinnosť plniť niečo iné, než bol zaviazaný vykonateľnými rozhodnutiami súdov a že si všetky splatné a vykonateľné záväzky žalovaný voči žalobcovi riadne a dobrovoľne splnil už v minulosti. Aj z tohto postoja žalovaného a žalobcu v tomto konaní možno vyvodíť potrebu vytvoriť pevný právny základ pre právne vzťahy sporových strán.

14. V druhej odvolacej námietke žalovaný uvádzal, že súd prvej inštancie neprihliadal na Krajským súdom v Prešove zamietnutie opravy výroku rozsudku súdu prvej inštancie, majúc na mysli rozhodnutie Krajského súdu Prešov č.k. 7Co/344/2014-462 zo dňa 31.5.2015. Táto námietka aj vo svetle uzavretej dohody o urovaní medzi zmluvnými stranami stráca akékoľvek opodstatnenie a zároveň možno konštatovať, že predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove nemožno vykladať takým spôsobom, že žalobcovi voči žalovanému patrí iba jednorazový úrok z omeškania a nie úrok z omeškania stanovený ročne. K uvedenej námietke sa v zásade vyjadril aj súd prvej inštancie, ktorý poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky 20Cdo/1119/2004, v ktorom sa uvádza, že samotnú zásadu, že záväzný je iba výrok právoplatného rozsudku, nemožno zamieňať s neprípustnosťou výkladu výroku v súvislosti a s pomocou jeho odôvodnenia. S týmto procesným právnym názorom prezentovaným súdom prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje, a to aj v kontexte tej skutočnosti, že prvoinštančný súd už v predchádzajúcich rozhodnutiach v rámci ich odôvodnenia poukazoval na ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., pričom toto nariadenie vlády odkazuje na základnú úrokovú sadzbu, ktorá sa jednoznačne stanovuje na ročnej báze.

15. Treťou odvolacou námietkou žalovaného bola skutočnosť, že neexistuje právna možnosť upravenia judikovanej pohľadávky prostredníctvom dohody o urovaní. Tu odvolací súd uvádza, že sa plne stotožňuje s názorom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23Cdo/2957/2010. Jednoznačne je možné konštatovať, že práva a povinnosti, ktoré boli deklarované rozhodnutím súdu, môžu zaniknúť aj iným spôsobom ako samotným splnením. Do úvahy jednoznačne prichádza aj uzatvorenie dohody o urovaní, ktorú uzatvorila strany sporu potom, ako bol spor ukončený právoplatným súdnym rozhodnutím. Spornosťou práva sa totiž v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka v rámci dohody o urovaní nemyslia súdne spory, vyjadruje sa tým samotná spornosť medzi účastníkmi právneho úkonu.

16. Štvrtá odvolacia námietka žalovaného spočívala v nesprávnom posúdení platnosti dohody o urovaní, a to z toho dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ospravedlniteľnosť, resp. oprávnenosť omylu u žalovaného. Podľa názoru žalovaného predmetná Dohoda o urovaní jednoznačne nadväzovala na obsah právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Prešov sp. n. 16C/299/2007. Rovnako poukázal žalovaný na to, že text na ktorý sa odvoláva súd prvej inštancie je šikovne nahustený a ukrytý v spleti rozsiahleho textu dohody o urovaní a navyše je voľným pokračovaním citovaného textu článku II. ods. 2 dohody. Túto námietku žalovaného odvolací súd taktiež považuje za nedôvodnú. Žalovaný si mal možnosť riadne zabezpečiť objektívne informácie, ktoré sa považujú za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu a žalovaný sa v danom prípade bez akejkoľvek príčiny (ktorú by zadala iná osoba), vo svojom úsudku nechal mylne ovplyvniť o predmete zamýšľaného právneho úkonu. Takémuto žalovaným tvrdenému omylu sa žalovaný mohol vyhnúť vlastnou starostlivosťou a opatrnosťou pri oboznámení sa so skutočnosťami rozhodujúcimi pri uskutočňovaní tohto právneho úkonu. V konaní nič nenasvedčovalo tomu, aby žalovanému čokoľvek alebo ktokoľvek bránil zabezpečiť si objektívne informácie o rozhodujúcich skutočnostiach zamýšľaného právneho úkonu.

17. V tomto smere sa odvolací súd v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch súdu prvej inštancie stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil niektoré podstatné skutočnosti v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

18. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).